

Sygn. akt

III AUa 739/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 **listopada 2013 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Bogumiła Burda (spr.)
	Sędziowie:	SSA Marta Pańczyk-Kujawska SSA Alicja Podczaska
	Protokolant	st.sekr.sądowy Elżbieta Stachowicz

po rozpoznaniu w dniu 7 **listopada 2013 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **J. D.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o rentę

na skutek apelacji wnioskodawcy J. D.

od wyroku **Sądu Okręgowego w Przemyślu**

z dnia 12 **kwietnia 2013 r.** sygn. akt **III U 2133/12**

o d d a l a apelację.

Sygn. akt III AUa 739/13

UZASADNIENIE

Decyzją z 19 listopada 2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy J. D. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na podstawie art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

Podstawą takiego rozstrzygnięcia było niespełnienie przez wnioskodawcę warunków do uzyskania świadczenia rentowego, ponieważ orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z 13 listopada 2012r. uznano ubezpieczonego za zdolnego do pracy.

J. D. zakwestionował decyzję w odwołaniu skierowanym do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Przemyślu.

Określając decyzję jako krzywdzącą, skarżący wniósł o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do świadczenia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, uzasadniając jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Przemyślu, po rozpoznaniu odwołania wnioskodawcy, wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2013r., sygn. akt III U 2133/12 odwołanie oddalił.

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca J. D., ur. (...), z zawodu technik mechanik, pracował jako technik mechanik, kierownik budowy, kierownik działu przewozów.

24 września 2012 r. złożył wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Podczas badania przeprowadzonego 23 października 2012 r. Lekarz Orzecznik ZUS po zasięgnięciu opinii lekarza konsultanta – specjalisty ortopedy rozpoznał u wnioskodawcy przewlekły zespół bólowy stawu ramiennie – łopatkowego prawego, bóle kręgosłupa szyjnego bez objawów uszkodzenia korzeni nerwowych i uznał, że schorzenia te nie ograniczają sprawności organizmu w stopniu powodującym niezdolność do pracy.

Komisja Lekarska ZUS po rozpoznaniu sprzeciwu wnioskodawcy, w orzeczeniu z 13 listopada 2012 r., przyjmując rozpoznanie Lekarza Orzecznika ZUS za prawidłowe, potwierdziła zdolność wnioskodawcy do pracy,

Powyższe orzeczenie skutkowało wydaniem przez organ rentowy zaskarżonej w niniejszym postępowaniu decyzji odmawiającej J. D. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Przeprowadzony w postępowaniu sądowym dowód z opinii biegłych lekarzy: kardiologa, neurologa, chirurga ortopedy – mający na celu weryfikację dotychczasowej oceny stanu zdrowia odwołującego z postępowania administracyjnego – pozwolił Sądowi Okręgowemu w Przemyślu na poczynienie w sprawie zasadniczego ustalenia, że występujące u badanego schorzenia nie powodują niezdolności do pracy.

Biegli jednomyślnie uznali, że badany z powodu naruszenia sprawności organizmu nie utracił zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Biegli podtrzymali treść wcześniej wydanych opinii lekarzy orzeczników ZUS z dnia 23 października 2012r. i z dnia 13 listopada 2012r. oraz konsultanta ortopedy z 16 października 2012r.

Zarzuty do opinii biegłych sądowych złożył wnioskodawca wskazując, iż opinia biegłych jest przedwczesna i niepełna – biegli nie uwzględnili w pełni stanu jego zdrowia.

Biegły specjalista medycyny pracy w wydanej opinii rozpoznał u wnioskodawcy przewlekłą niedomogę bólową kręgosłupa bez deficytów neurologicznych, niedomogę bólową barku prawego w związku z przebyłym urazem, zawroty głowy w wywiadzie i zmiany miażdżycowe tętnic domózgowych

w dokumentacji, potwierdzając ostatecznie stanowisko zajęte przez zespół biegłych wydających pierwszą opinię co do zdolności wnioskodawcy do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Sąd uznał opinie biegłych lekarzy sądowych z 11 stycznia 2013r.

oraz biegłego medycyny pracy 6 marca 2013r. za w pełni miarodajne

w zakresie oceny stopnia naruszenia sprawności organizmu oraz jego wpływu na zdolność wnioskodawcy do pracy zarobkowej, podkreślając że zostały wydane po dokonaniu badania odwołującego oraz w oparciu o szczegółową analizę dokumentacji leczenia, z uwzględnieniem wyników badań pomocniczych.

Wskazując opinie biegłych lekarzy sądowych, które w całości Sąd podzielił, jako podstawę rozstrzygnięcia, Sąd Okręgowy stwierdził, że brak jest podstaw do uwzględnienia odwołania wobec niespełnienia przez odwołującego koniecznej przesłanki nabycia prawa do dochodzonego świadczenia rentowego.

W podstawie prawnej obok art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS, Sąd powołał także przepis art. 477¹⁴ § 1 kpc.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Przemyślu skierował do Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie J. D..

Apelujący wniósł o ponowne rozpatrzenie sprawy i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Zarzucił, że wydany w sprawie wyrok jest dla niego krzywdzący, a uzyskane opinie biegłych lekarzy specjalistów nie pozwalają na pełne przedstawienie aktualnego stanu jego zdrowia, zarzucił też, że wyrok został oparty na błędnych i niepełnych ustaleniach faktycznych sprawy. Do apelacji dołączył orzeczenie o lekkim stopniu niepełnosprawności.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy jest nieuzasadniona i jako taka podlega oddaleniu.

Wbrew podniesionym w niej zarzutom i przytoczonym na ich uzasadnienie twierdzeniom wyrok Sądu Okręgowego w Przemyślu jest wyrokiem trafnym i odpowiadającym prawu.

Sąd I instancji rozpoznając istotę sporu tj. kwestię uprawnień wnioskodawcy do renty z tytułu niezdolności do pracy, nie naruszając przepisów postępowania i prawa materialnego dokonał trafnych ustaleń, że apelujący nie ma prawa do dochodzonego świadczenia.

Ustalenia te doprowadziły do rozstrzygnięcia, które zdaniem Sądu Apelacyjnego skutecznie podważone być nie może.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji dokonując oceny wiarygodności i mocy dowodowej uzyskanych opinii, które stanowiły podstawę rozstrzygnięcia, nie naruszył zasady swobodnej oceny dowodów, wynikającej z art. 233 § 1 kpc i nie była to w żadnym razie ocena dowolna. Opinie lekarzy specjalistów obiektywnie oceniają aktualny stan zdrowia odwołującego, odnosząc się do każdego z rozpoznanych schorzeń oraz przedstawiają stanowisko w kwestii istotnej dla rozstrzygnięcia tj. czy wnioskodawca jest niezdolny do pracy.

Przypomnieć trzeba, że przepis art. 57 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) uzależnia uzyskanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od łącznego spełnienia przewidzianych tym przepisem warunków: uznaniem ubezpieczonego za niezdolnego do pracy, posiadaniem przez niego wymaganego okresu zatrudnienia, powstaniem niezdolności do pracy w okresach składkowych i nieskładkowych albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Stwierdzenie niezdolności do pracy uzależnione jest zaś od stopnia naruszenia sprawności organizmu uniemożliwiającego podjęcie, czy też kontynuowanie zatrudnienia.

W przypadku wnioskodawcy problem niezdolności do pracy został w dotychczasowym postępowaniu należycie wyjaśniony, bowiem przeprowadzone dowody orzeczniczo-lekarskie dostatecznie wyjaśniły wszystkie okoliczności dotyczące stanu zdrowia skarżącego.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że samo występowanie schorzeń, konieczność podjęcia czy też kontynuowania leczenia nie są wystarczające dla ustalenia niezdolności do pracy.

Zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Przy ocenie zaś stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy – stosownie do art. 13 powoływanej ustawy – uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy oraz poziom wykształcenia wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Treść opinii i ich wnioski końcowe jednoznacznie wskazują na uwzględnienie przez biegłych sądowych zasad orzekania o niezdolności do pracy określonych przytoczonym przepisem ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach, a subiektywne przekonanie wnioskodawcy o występującej u niego niezdolności do pracy nie zostało poparte żadnymi obiektywnymi dowodami.

Oceny zasadności zarzutów podniesionych przez skarżącego nie zmienia przedstawione przez niego orzeczenie o lekkim stopniu niepełnosprawności, wydane przez (...) Zespół (...) w P.. Wyjaśnić należy, że pojęcie „stopień niepełnosprawności” nie odpowiada pojęciu „niezdolności do pracy”.

Na gruncie obowiązującego prawa nie ma podstaw do utożsamiania wymienionych pojęć i negowania występujących między nimi różnic. Istnieją bowiem one zarówno w płaszczyźnie definicyjnej jak i w zakresie orzekania o niepełnosprawności i niezdolności do pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2003r. II UK 386/02). W konsekwencji więc każda osoba niezdolna do pracy jest osobą niepełnosprawną, choć nie każda osoba niepełnosprawna jest niezdolną do pracy.

Z tych też względów podnoszone w apelacji zarzuty oraz przytoczone na ich uzasadnienie twierdzenia nie mają merytorycznego uzasadnienia i stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji.

Z tych wszystkich względów – z braku dostatecznych podstaw faktycznych i prawnych apelacji orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 385 kpc.

(...)

1. (...)

2. (...)